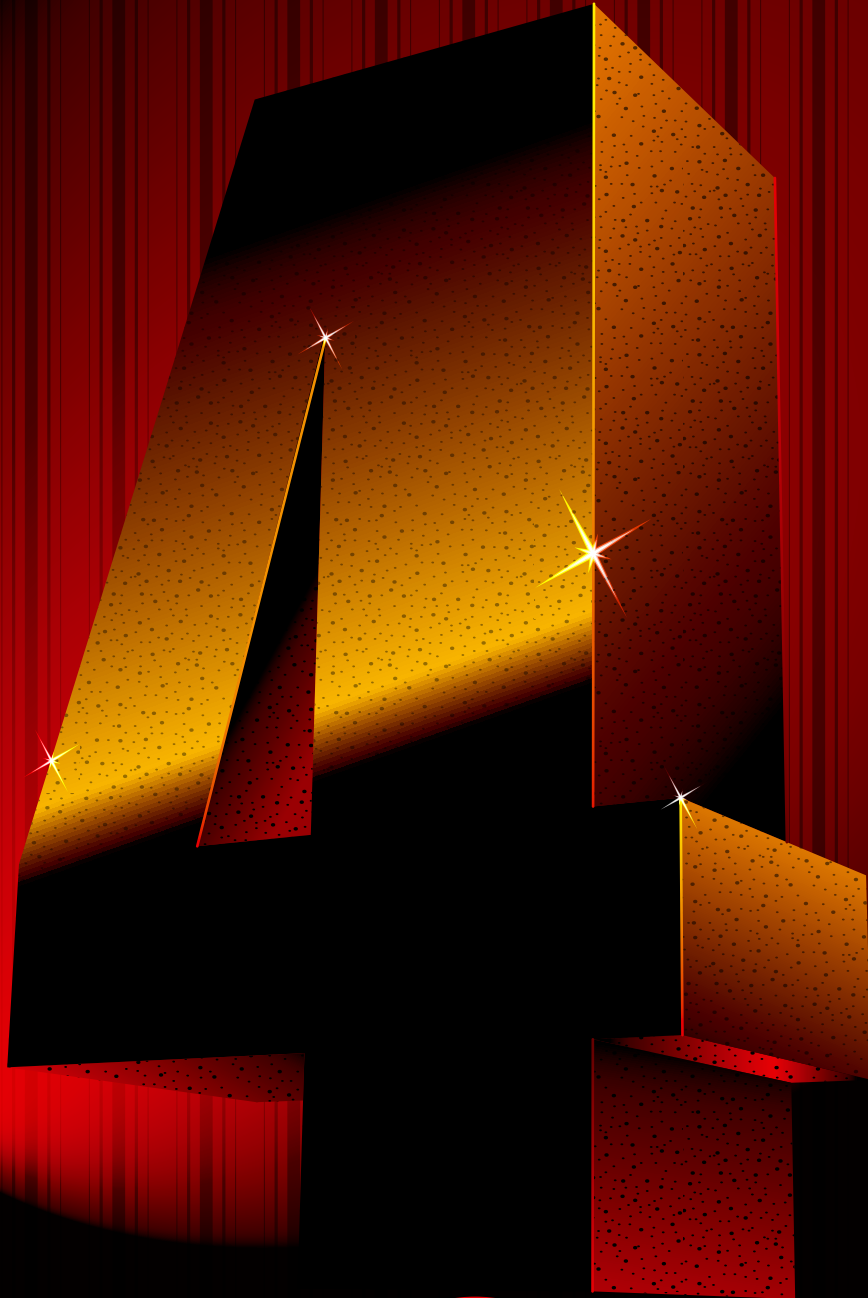
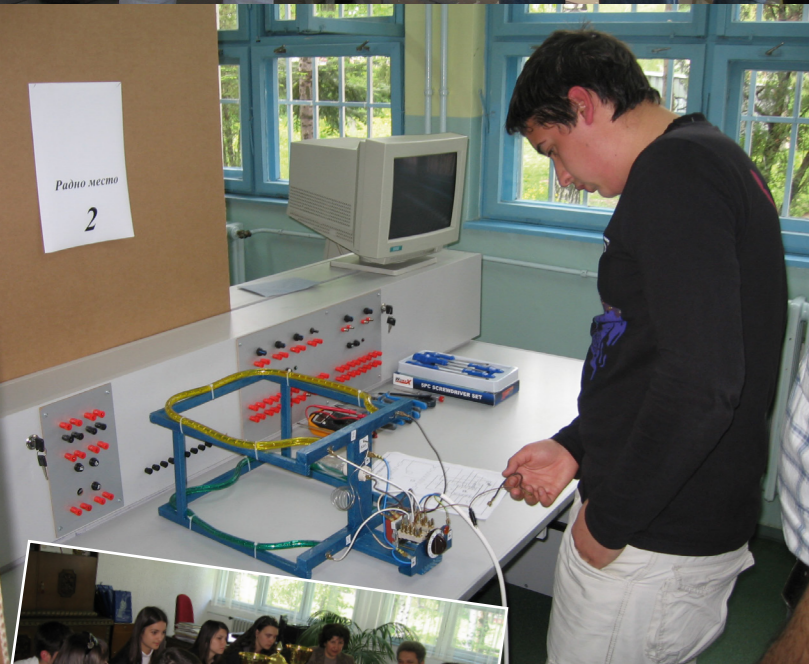

InSumma²⁰¹⁰

in summa (lat) - у свему, укратко, једном речи

У једном делу Закона о основама система образовања и васпитања записано је:

«Општи исходи образовања и васпитања резултат су целокупног процеса образовања и васпитања којим се обезбеђује да деца, ученици и одрасли стекну знања, вештине и вредносне ставове који ће допринети њиховом развоју и успеху, развоју и успеху њихових породица, заједнице и друштва у целини.....»

Јасна је одговорност школе, родитеља, локалне самоуправе, државе и друштва у целини, јер сви имају обавезу обезбеђивања таквих услова који ће стварно омогућити ученицима да постижу опште исходе.

Често је питање данашњице како мотивисати и стимулисати ученике да одбаце систем «учења за оцену» и прихвате «образовање ради стицања знања и вештина». Квалитет материјално – техничких ресурса, а посебно квалитет и квантитет школског простора, темељ је стварања и развијања свих осталих ресурса школе.

Имајући то у виду Техничка школа је последњих година, захваљујући пројектима и значајним средствима које је одобрило Министарство просвете, локална самоуправа и Министарство омладине и спорта, започела неопходне реконструкције, адаптације и доградње школског простора, како због отклањања опасних места, тако и због унапређења простора.

Свакако једно од најзначајнијих материјалних улагања у историји наше школе јесте реконструкција старе машинске хале и њена адаптација у физкултурну салу. Захваљујући средствима која су одобрена од стране Министарство омладине и спорта наши ученици први пут у историји школе данас имају физкултурну салу пристојних димензија, са подом који задовољава европске стандарде, као и са свим другим карактеристикама који омогућавају подизања квалитета наставе физичког васпитања и стварају нове услове за развој школског спорта.

Захваљујући ангажовању локалне самоуправе и Министарства омладине и спорта ученици наше школе имају још једну погодност када је у питању спорт, а то је нови спољни терен за фудбал и остале спортове на вештачкој трви.

У наредним годинама, по већ прихваћеним пројектима, очекујемо даље побољшање школског простора и опреме, а од наших ученика, уз квалитену подршку запослених и родитеља, очекујемо да прихвате да је школски простор њихов други дом и тада добри резултати образовно – васпитног рада не могу изостати.

Аца Божић, директор

Огледни часови и њихов допринос бољој настави

Све чешће се у настави сусрећемо са незаинтересованошћу и немотивисаношћу ученика. Све је ту, попут вагона који су постављени на шине, али недостаје сила која ће покренути воз из мировања. Потребна је локомотива која ће повући целу композицију звану образовање. А та снажна машина су заправо школски часови, другачији него до сада.

Школски час, то је општење умова, додиривање душа, то је 45 минута интелектуалног и емотивног рада. И још нема таквог средства које би омогућило да се испитају и утврде сви резултати и све могућности утицаја часа на ученике. И заиста, педагошким и дидактичким мајсторством наставник може подстаћи код ученика она осећања, потребе и интересовања, које ће касније одредити правац и судбину појединца.

Има часова које ученици доживљавају као радостан догађај, као празник. За 45 минута проживе један мали, садржајан и узбудљив живот. Све што ученик на часу сазнаје, не само да се задржава у његовом памћењу, већ се све то прерађује у његовој свести и урезује у његову личност. Час није само време од 45 минута, већ је то, како с правом примећују педагози, трагање од 2.700 секунди, а сваки од њих може да се претвори у знање које открива хоризонте науке, у мисао која узбуђује срце, у умећа која наоружавају руке, у убеђење које одређује карактер.

Организовати наставни рад не значи само преносити знања, већ то значи и преносити свој однос према раду. Наставник не испуњава само ум. Он и распламсава велики стваралачки огањ, буди знатичељу за новим, бољим, оригиналним. Час не треба да буде подстицај ученицима да самостално раде, да долазе до нових знања, не слушањем већ својим мисаоним напорима.

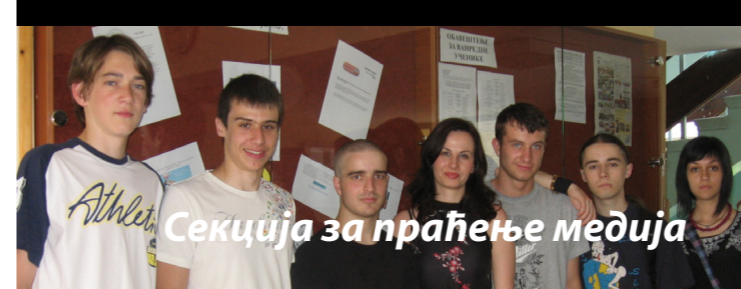
У намери да се побољша комуникација између ученика и ученика и наставника током процеса учења у школи, Школским развојним планом предвидели смо реализацију и евалуацију огледних часова свих наставника школе у наредне три године.

Током фебруара, марта, априла и маја одржано је 11 огледних часова практично из свих области. Седам мултимедијалних учioniца у школи омогућава наставницима да помоћу савремених наставних средстава креирају и организују модерну наставу. Како је акценат огледних часова био понајвише на комуникацији, закључујем да се иновативним средствима и методама у настави комуникација између учесника у процесу учења битно побољшава.

На часовима радионицама успостављена је била одлична сарадња између ученика у тимовима и наставника као координатора, на часовима на којима је примењена метода концептуалних мапа изузетна је била активност ученика у процесу успостављања веза између појединих сегмената градива, на часу рачунарске графике и мултимедија изузетно је примењена метода играња улога, при чему је наставник био у улози послодавца цементаре „Холцим“ који је ученицима задао задатак да направе рекламни банер и поставе га на интернету. Такође, изузетна активност и постигнућа ученика обележила су час практичне наставе из машинства на коме је процес учења започео презентацијама које су направили сами ученици, а завршен практичном применом презентованих садржаја.

Одржани огледни часови у потпуности су пропратили идеју из Школског развојног плана, комуникација учесника у настави је побољшана. Ученици су радо и мотивисано учествовали у активностима на часовима, а наставници су квалитетно и колегијално разменили своја искуства из свакодневне праксе и увидели могућности за даље напредовање и иновације у организацији учења у учioniцама.

Братислав Димитријевић, педагог школе

Оцењујући критичне аспекте у погледу развоја позитивних животних ставова младе популације Тим за развојно планирање Техничке школе формулисао је један од циљева у наредном трогодишњем периоду на следећи начин: „Интензивирати промовисање општеприхваћених животних, моралних и естетских вредности грађанског друштва». Један од задатака у реализацији овог циља базиран је на идеји да се помогне младима да у „медијском хаосу» изаберу и своју пажњу у слободно време поклоне образовним, научним, културним и забавним садржајима који завређују пажњу.

У том смислу основана је нова секција под називом „Секција за праћење медија.“ чији је ментор заједно са заинтересованим ученицима поставио темеље, стандарде представљања и основни правац у раду. Како су млади највећи конзументи медија, основни циљ секције је да ученици, уз помоћ професора, на интересантан и пријемчив начин предлажу својим вршњацима садржаје из медија како из области техничких наука тако и из области културе, спорта, музике, историје, биологије, екологије у исто време развијајући критички став према информацијама које до њих свакодневно долазе. Најчешће су пажњу секције окупирани садржаји електронских медија који су најбројнији и иначе најпраћенији па самим тим и најближи узрасту ученика средњих школа. За презентовање изабраних садржаја секција је користила централни пано у школском холу чиме је у свако време привлачила пажњу ученика и других пролазника. Избор нових садржаја и ажурирање паноа вршени су два пута месечно. У раду секције учествовали су следећи ученици: Марјан Тричковић (III-5), Душан Најденов (III-5), Стефан Симоновић (II-5), Потић Александар (II-5), Страхиња Ратков (II-5), Миленица Нејковић (II-8), Ива Николић (II-8) а повремено и други ученици.

Бојана Милијић, професор енглеског језика и ментор секције за праћење медија

Промовисали смо праве вредности

Ове школске године новинарска секција добила је нов задатак у оквиру активности предвиђених Школским развојним планом. Требало је осмислити пано у холу школе о познатима који су у било којој области нешто велико, значајно, лепо, хумано створили или учинили, на корист и част својој нацији. На отприлике сваких шест недеља у другом полугодишту урадили смо по један пано. Циљ је био јасан: у времену и друштву невредности промовисати, учинити очигледним праве животне ставове, стваралаштво и поступке. Урадили смо најпре пано о патријарху Павлу инспирисани његовом великом мишљу: Будимо људи. Потом смо се паноом о сликарству Паје Јовановића придружили обележавању великог јубилеја великог сликара портрета и историјских композиција. На крају смо направили пано о Дивцу, о свим његовим медаљама и његовом хуманитарном раду.

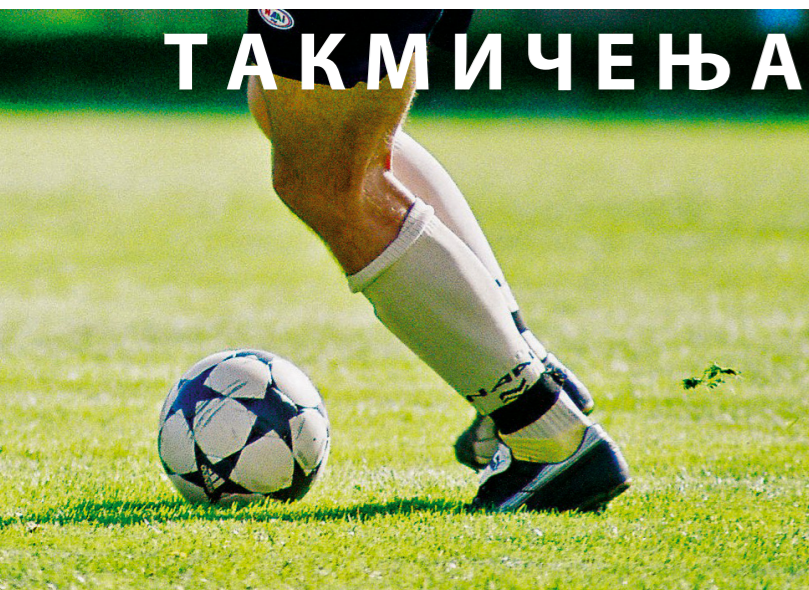
Рад секције су будним оком посматрале и водиле професорке Нина Тошић и Ружица Ђорђевић. Чланови новинарске секције који су прикупљали материјале, писали текстове, штампали фотографије, аранжирани саме пано, дружили се су Лазар Димитријевић III-6, Александра Зарков III-3 и Сања Јанковић III-6.

Циљ је био да на домаћински начин заинтригирамо наше вршњаке и обавестимо их о величини и знаменитости ових великана. Ако смо успели, одлично, ако имате примедбе, прикључите нам се од септембра, свака квалитетна идеја промовисања правих вредности и исправних ставова је добродошла.

Сања Јанковић III-6

ТАКМИЧЕЊА

Зрно по зрно...

Такмичења за ученике Техничке школе у школској 2009/10. години нису традиционално почела од Општинског јесењег кроса, али су опет започела од спортских дисциплина, карактеристичних по активности и масовности попут одбојке и рукомета.

Прве резултате у екипној конкуренцији у **одбојци** на Општинском такмичењу које је трајало од 5-12. 10. 2009.год. у дворани Кеј у Пироту донела нам је **мушка екипа** са освојеним **II** местом а потом и женска екипа са освојеним **III** местом.

Општинско такмичење у дисциплини **рукомет** одржано је на истом месту, недељу дана касније, у организацији Савеза за школски спорт. Изузетно млада мушка екипа Техничке школе, сачињена само од ученика првог разреда у екипној конкуренцији освојила је **II** место.

У **стоном тенису** на Општинском такмичењу 28. 10.2009.год. у Пироту за **I** место су се екипно изборили Стефановић Предраг из II₁ и Ранчић Новак из II₃ одељења Техничке школе. У размаку од седам дана на Окружном такмичењу у истој дисциплини поново су освојили **I** место пласиравши се за учешће на Републичком такмичењу у Шиду са кога су 04. 11.2009.год. Школи донели поене за освојено **VII** место.

Од осталих спортских активности у другом полугодишту или спортским жаргоном речено, у пролећном првенству заблистали су они који предано и стрпљиво тренирају дух, око и руку и чији је узор вероватно Арсеније Тодоровић, најтрофејнији стрелац на првенству Сбије 2007. год. у стрељаштву.

Реч је о Живановић Сандри, Јеременковић Сандри и Тодоровић Тихи, ученицама I₆ одељења које су у Смедереву 24. и 25. априла 2010. год. на Републичком првенству Србије у **стрељаштву** екипно освојиле **I** место.

На истом првенству Тодоровић Тиха је и у појединачној конкуренцији освојила **I** место.

Такмичења у спортским активностима завршена су учешћем ученика Школе на Општинском пролећном кросу 14. маја 2010. год. на коме су **I** места освојили Пешић Марко, ученик II и Стаменовић Ален, ученик IV разреда.

Многи ученици, у зависности од својих афинитета, показали су знање и такмичарски дух из енглеског језика, историје и у изражајном и лепом рецитовању. Костадинов Марко, ученик IV₁ успешно је одмерио знање из **енглеског језика** и на Окружном и на Републичком такмичењу међу ученицима гимназијалцима.

Својим запаженим учешћем у **лепом рецитовању** на Општинском такмичењу, освојиле су пласман за Окружно такмичење Васов Ања и Видановић Дуња ученице IV₂ одељења.

За Стојановић Ненада, ученика I₆ одељења може се рећи да је заљубљеник у **историју** и њен добар познавалац јер из групе ученика који су на Општинском такмичењу из историје освојили II, III и IV место, он једини осваја **I** место на Општинском и на Окружном такмичењу и **XI** место на Републичком такмичењу, одржаном у Лозници.

И ове школске године с разлогом су се очекивали добри резултати на такмичењима од ученика из саобраћајне и машинске струке. Резултати нису изостали.

На XVII Републичком такмичењу саобраћајних школа у Нишу, 23. и 24. априла 2010. год. Цолић

Стефан и Васов Ања, ученици IV₂ одељења освојили су **I** место у категорији **возач моторног возила "Б"** категорије.

На истом такмичењу у категорији **техничар друмског саобраћаја**, у екипној конкуренцији **VIII** место освојили су Панајотовић Никола ученик III₃ и Воиновић Тијана ученица IV₂ одељења.

Домаћин **V** Републичког такмичења електротехничких школа Србије била је Техничка школа из Пирота, позната по изванредној организацији када су у питању такмичења оваквог ранга и обима. Њен представник Соколовић Предраг, ученик III₇ одељења у струци **електромеханичар за термичке и расхладне уређаје** осваја **IV** место, а Сотиров Адриан ученик III₇ одељења у истој струци осваја **VI** место.

Круну свих успеха на такмичењима школске 2009/10. године представљају учешће Јевтић Петра ученика IV₄ одељења на **I** Државном такмичењу ученика из области **мултимедија** и Сандре Јеременковић ученице I₆ на Републичком наградном конкурс Покрета горана. Петар је у ревијалном делу освојио **II** место за филм о Школи, а Сандра је освојила прву републичку награду за литерарни рад. Честитамо такмичарима и менторима на резултатима и успешном презентовању Школе.

Р. Ђорђевић
проф. књижевности

ЗАРОБЉЕНИ У ВИРТУЕЛНОМ СВЕТУ

Иза уобичајених проблема адолесцената као што су: тешкоће у учењу, памћењу, немотивисаност, незаинтересованост, неприлагођеност...не тако ретко, крије се сасвим други проблем, проблем виртуелне зависности која подразумева зависност од компјутера, ТВ-а, Интернета, Facebook-а, игрица, играоница.

Зависност од Интернета манифестује се као опсесивна жеља да се проводи време на Итернету. Особа проводи много времена у активностима везаним за Интернет садржаје, занемарује уобичајене активности попут учења, дружења, пословних обавеза, кућних послова...и има потешкоћа да прекине Интернет активности, чак и кад сама препозна да је време за то.

КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО?

Прихватање виртуелног живота почиње од телевизора. Мама укључује „чаробну кутију“, промичу слике, свира музика...Угодно је, дете је мирно, не плаче, ништа не тражи. Постепено без света „с оне стране екрана“ дете не може да се смири. Лекари наводе случајеве беба које не привлачи ништа осим ТВ-а. Пролази време, у кућу стижу нови програми и игрице. Родитељи немају времена или пара за друго дете, пси су искључени из истог разлога, другови не долазе у обзир јер праве хаос у кући, и једино је рачунар увек спреман да забави и спаси од самоће. Док дете полако улази у виртуелну стварност, у кући влада мир. Али, стигао је пубертет, а са њим и нови проблеми у којима се виртуелни живот чини много занимљивијим и привлачнијим од стварног. С ове стране екрана су школске обавезе, задаци, прве љубави, прва разочарења, незадовољство собом, сопственим изгледом и телом, проналажење самог себе, грдње старијих, каткад и подсмех вршњака. С оне стране - узбудљиви доживљаји, могућност да свако постане јунак, да утиче на ситуације и да их контролише.

ЗНАЦИ ВИРТУЕЛНЕ ЗАВИСНОСТИ

Први наговештај да се нешто дешава запажа се у понашању адолесцената. Наиме, он не може да се одвоји од екрана, занемарује учење и домаће задатке, попушта у школи, све слабије памти, престаје да се дружи са вршњацима и као последица тога, све се теже прилагођава друштву. Временом, детету прети опасност да постане „виртуелни наркоман“. Ако му се ускрати рачунар, јављају се симптоми слични апстиненцијалној кризи наркомана. Дете тада постаје веома нервозно, раздражљиво, свадљиво па чак и агресивно (дешава се да пред играоницама јачи отимају новац од слабијих само да би ушли). Виртуелна стварност је форма психолошке зависности, и као и свака друга зависност, она разара личност. Под њеним утицајем особа губи слободу воље и њоме је лако манипулисати. Оваква форма зависности најчешће погађа одређене типове деце (адолесцената). Наиме, зависности од Интернета најчешће су склоне затворене и отуђене личности. Оне су несигурне, лако се узнемире и очајавају и због најмањег неуспеха. Осим тога, често су непријатељски расположене према другима, показују једва скривену нетрпељивост према свом окружењу и стално су незадовољне собом и својом околином. Таквим адолесцентима је више потребна емоционална подршка него осталима. Они тешко говоре о својим осећањима. Узрок томе често јесте породица. Родитељи који су превише заокупљени послом, ретко су код куће, немају времена да саслушају дете нити да му поклоне довољно пажње. Дете се осећа занемареним и одбаченим, а у старијем узрасту не успева да успостави дубље пријатељске доносе са вршњацима. За таквог тинејџера Интернет представља једину могућност да успостави контакте и буде схваћено и признато.

ШТА ЧИНИТИ?

У таквој ситуацији млади неретко траже помоћ психолога. Као разлоге наводе тешкоће у учењу, проблеме пажње, концентрације, неприлагођеност друштву вршњака, немотивисаност, депресивно расположење,

неодређени страх, умор, исцрпљеност, недостатак елана. Први корак, можда најтежи, јесте самоспознаја проблема. Након тога, потребно је уз максималну емоционалну подршку и сарадњу са родитељима пронаћи алтернативу - друго интересовање, таленат, способност. Пажњу и енергију детета треба усмерити на новоодбрану активност, било да је реч о спорту, музици или некој другој врсти интересовања. Сваки напредак у тој области треба похвалити и наградити. Свакако, родитељи морају код куће ограничити коришћење Интернета и рачунара уопште и требало би да имају увид у садржаје које дете посећује. Договор око времена коришћења рачунара мора се поштовати. Важно је препознати тренутак када понашање адолесцената измиче контроли и када проблем постаје озбиљан: Често постављана питања: *Шта је то прекомерна употреба Интернета? Где је граница?* Граница зависности од Интернета се препознаје када више не контролишеш ти Интернет, него Интернет контролише тебе. Када губиш осећај за време и губиш слободу воље. Када немаш омиљену књигу. Када ти је Интернет важнији од дружења са родитељима и вршњацима. Још важније, наравно, превентива. Иако више не можемо замислити живот без света рачунара, facebook-а, Интернета, брзих веза и информација, можемо учинити све да виртуелни свет подредимо реалном животу јер у њему има толико паметнијих и лепших избора, зар не?

Жана Живковић
школски психолог

Интервју са учеником генерације

Марко Костадинов ученик IV-4 одељења, смер електротехничар рачунара, ученик је генерације 2010. Висок и вижљаст, плавококс, тих, повучен и загонетан чинио нам се у ходнику и на одморима. Који минут старији брат Милоша Костадинова, а за другове из одељења Бата у знању, размишљању и

озбиљности, свестран и начитан, увек поуздан. Разговарали смо у ђачком клубу десетак минута пре школске свечаности на којој је добио диплому вуковца и специјалну награду као ученик генерације.

Завршило се твоје школовање у средњој школи. Да ли стрепиш од нових изазова?

Изазове очекујем и спреман сам да се суочим са њима, а помало стрепим од промене средине.

Када би могао да вратиш време, да ли би изабрао неко друго занимање?

Не бих.

Да ли је ово занимање испунило твоја очекивања?

Могу рећи да је.

Вероватно планираш даље школовање. Јеси ли одлучио који ће то факултет бити?

Да. Одлучио сам се за студије математике на Природно – математичком факултету у Нишу.

Који је твој досадашњи највећи успех?

Мој највећи успех је то што сам ђак генерације.

Како се осећаш пред одлазак на Бели двор са осталим ученицима генерације?

Почастован сам позивом и приликом да будем у друштву најбољих из своје генерације.

Како себе замишљаш у будућности?

Себе замишљам као успешног човека који се остварио у струци и професији.

Можеш ли нам открити своје тајне успешног учења?

Само треба бити сконцентрисан на то што радиш.

И за крај, да ли можеш дати неки савет будућим матурантима?

Само храбро! Знање је ипак велика моћ, учите језике, бавите се спортом, усавршавајте се, научите да свирате неки инструмент јер све то вам може отворити многа врата у животу.

Није много говорио, али сам схватила да овај младић одлично зна шта жели и које ће изборе у животу направити.

Зарков Александра III-3

Рекли су о генерацији матураната

И они су као и претходне генерације „лајали на звезде“, имали своје „Филозофе“ и „Враниће“. Оно по чему ћу ја памтити ову генерацију јесте смоувереност до дрскости, симпатична препотентност, потребан ниво аспирције, али и извесна лежерност у савладању градива и другим школским обавезама.

Родољуб Васиљковић
професор
одељењски старешина IV-4

Нежна, лепа и емотивна деца, адолесценти питоме нарави, отворени за комуникацију и спремни за све изазове сазнавања и учења.

Весна Вељковић
професор
одељењски старешина IV-1

МАТУРАНТИ

Успешни матурски радови

Матурски радови Бојана Николића и Бојана Стефановића, ученика IV-3, из предмета Микропроцесори су се по квалитету и показаној креативности издвојили у односу на остале.

У матурском раду **Микропроцесорски контролисан систем за наводњавање кап по кап** Николић Бојан је пројектовао аутономни електронски систем у којем микроконтролер врши контролу наводњавања на најоптималнији начин по питању утрошка воде и струје. Микроконтролер контролише струју којом соларни панел пуни акумулатор, управља радом пумпе која црпи воду из земље и пуни резервоар са водом до дефинисаних нивоа, одређује доба дана, мери влажност земљишта и врши наводњавање само онда када је неопходно. Евентуалне неправилности у раду уређај визуелно пријављује кориснику. Бојан Стефановић је у свом раду извршио контролу рада корачног мотора, која подразумева регулацију брзине, смера и угла закретања помоћу микропроцесора и рачунара. Корисник уноси податке о позицији и брзини мотора у апликацији на рачунару, рачунар шаље податке микроконтролеру који управља мотором.

Поред знања о архитектури микроконтролера, програмирања у асемблеру, пројектовању, изради и лемљењу плочица, овај пројекат захтева и познавање објектног програмирања. У свим фазама пројектовања и у самој изради оба ученика су била потпуно самостална, што је њихов велики лични успех, а уједно и успех свих професора Техничке школе који су заслужни за њихово осамостаљивање. Оба рада се могу погледати на сајту Техничке школе.

Колектив Техничке школе и ментор Божић Милан им желе пуно успеха у наставку школовања на Електронском односно Електротехничком факултету у Нишу и Београду.

Милан Божић
професор стручних предмета

Проклета авлија – институција правде, тамница која се стално пуни и празни и њен симбол Латиф-ага

Проклета авлија је једно од најбољих дела нашег нобеловца Ива Андрића. Иако по дужини невелико, оно је по комплексности тема које обрађује и дубини порука које преноси читаоцу једно од најбољих дела наше савремене књижевности. У Проклетој авлији Андрић се не бави само темом сусрета два различита интелектуалца у оквиру суровог истамбулског истражног затвора, већ и универзалнијим темама власти у мутним временима и пропасти невиних у шакама такве власти.

Проклета авлија је име великог истражног затвора у близини Цариграда. То је једно сурово и мучно место, по положају налик на острво смештено одмах поред докова, те од мучног и несносног смрада који се са њих шири, нарочито у летњим месецима, подсећа на ђаволско место. Авлију чини петнаестак ниских једносратних зграда саграђених око једног великог пу스토г дворишта, које је, као и цео затвор, по својој природи пусто и суморно, без траве, биљака и тек са покојим дрветом израњављеним оштрицама ножева и ноктију затвореника. Увек пуно, ово место представља стециште физичког и психичког малтретирања затвореника од стране стражара са нимало душе и мало памети. То проклето место подсећа на мрачну џунглу или какав зверињак, а за саме затворенике то је уједно и њихов дом и пакао на земљи.

А затвореника има сваке врсте. Ту је све што дише, живи и гамиже по цариградским сокацима, сав шљам једног великог царског града. То је дом крупних и ситних лопова, превараната, убица, сецикеса, фалсификатора, разбојника, скитница, пушача опијума, манијака, порочних старца и пороцима упропаћених младића, бескућника и бедника, свих који су по улицама сакупљени јер је полицији лакше да невинне ухапси на пусти, него да кривце тражи и хвата. Сви ти становници велике Проклете авлије присиљени су да буду једни поред других, да трпе разна мучења и иживљавања стражара и других затвореника. Губећи наду да ће икада одатле изаћи и губећи своје ја у општој гужви и галами, почињу више да личе на звери него на људе, нарочито када их ноћу, по врућини, стражари сатерају у мале, заједничке ћелије. Тада вичу, псују, галаме и прете, реже и кидишу једни на друге, бесни не из неког видног разлога и не конкретно на некога, већ на себе и оне који су их ту сместили. И сви они зазиру само од једног човека – управника овог затвора.

Управник Проклете авлије је Латиф-ага, кога су затвореници прозвали Карађоз. Он је њихов врховни мучитељ, Мефисто овог пакла, човек чије су неубичајене методе испитивања постале познате и ван затворског круга, човек чудног, дегенерисаног изгледа и неубичајено суровог карактера. Али, Латиф-ага није био увек такав. Као дечак, син професора војне гимназије у Цариграду, имао је потенцијала и обећавао је. Интелигентном, начитаном и добро грађеном сви су предвиђали светлу будућност и високо звање у државној служби. Међутим, десило се нешто што ће му заувек променити судбину. Латиф-агу је нагло и много почео да интересује свет криминала, пробисвета, бандита и подземља. Проводио је много времена са свакојаким шљамом, у сваком преступништву био је и он, не зато што је преступе чинио, већ зато што је хтео да буде део тог света. Уједно је почео да се и физички мења, нагло се угојио, нездраво раскрупњао, морално искварио и постао сушта супротност ономе што је био. Како би га спасао, један од пријатеља његовог оца га је прихватио као стражара у Проклетој авлији. Тако је Латиф-ага био близу света коме је тежио, али са ове стране закона. Ревносно радећи свој посао, са необјашњивом мржњом према свету који је до тада обожавао, брзо је напредовао и након смрти дотадашњег управника постао је управник. Тада се преселио близу Авлије само да би могао све време да буде ту. Тако је Латиф-ага постао Карађоз.

Суров и интелигентан он је постао страх и трепет свих затвореника. Његова испитивања трајала су некада два сата, некада два месеца. Испитаницима је увек различито прилазио, некад мирно, а некад претећи, и нико од њих никада није могао да наслути да ли је дошао на ред за испитивање. За Карађоза нема невиних, сви су криви, а затвореници имају само једну жељу: да никада не сретну управника затвора. Тако је Карађоз постао симбол Проклете авлије, као што је она постала оличење једног уморног царства и паничне власти у мутним временима, за коју су сви криви, нарочито интелектуалци.

Као оличење власти Проклета авлија показује и све њене особине. Уздрмана и уплашена власт гони све, сви су јој сумњиви. А ако је неко интелектуалац, човек који зна много, он је претња и мора бити елиминисан. Тако су затвора допали Ђамил и фра-Петар. Прогоњени због свог знања, они чак и не могу да очекују правду, њих ни „велики“ Карађоз не сме да испитује и од њих бежи. Бежи јер нема образовања да се са њима суочи, боји их се као и, уосталом, свих политичких затвореника. Такви људи су претња и они су за власт опасни, али је и Проклета авлија место које их уништава. Суочени са крајњим примитивизмом и животом у затворској ћелији они полако губе наду да ће икада изаћи из тог страшног затвора, падају у очај и тада, желећи да оду, признају и дела која никада нису починили. Таква судбина је задесила Ђамила, а фра-Петар ју је замало избегао.

Да ли интелектуалац може да живи и напредује, да ствара у мутним временима сумњичаве и уплашене власти? Таквој власти, којој су сви сумњиви, нису потребни интелигентни и образовани људи. Њој је потребна слепа и лаковерна руља на чијим ће леђима лако просперирати. Људи попут Ђамила су претња и они морају бити уништени, јер власт је власт, има јак нагон самоодржања, и ретко када јесте благодет својим поданицима. У таквим временима и таквим околностима свака институција правде постаје тамница, сваки затвор Проклета авлија, сваки чинилац власти постаје Карађоз.

То је порука коју Андрић жели да нам пренесе својим кратким романом „Проклета авлија“. А ми морамо још да научимо да се против таквих облика власти морамо снажно борити и не дозволити да постанемо затвореници неке наше савремене Проклете авлије.

Никола Савић IV-4

НАЈБОЉИ МАТУРСКИ ПИСМЕНИ ЗАДАТАК

УТИСЦИ СА РЕПУБЛИЧКОГ ТАКМИЧЕЊА ИЗ ЕНГЛЕСКОГ ЈЕЗИКА

Ignorance is bliss- or not

I was one of the many participants in the English language competition held for the whole country. It was held on the 24th of April in the 12th Grammar school in Belgrade, more precisely Vozdovac. I was one of few participants who were students of vocational schools and the only one from south-eastern Serbia. All-in-all it was an unique experience, here are some details.

First of all I'd like to say that the myth that philologists are bad at organisation is true. The bus that was taking all the participants from south-eastern Serbia (including myself) broke down half-way. First, we were waiting for an hour for the driver to call for help, then another hour until a mechanic arrived, then one more hour until a replacement bus arrived to pick us up. Our moral went up for a moment at the 3 hours late lunch-break, but only for a moment, because we were robbed by the prices at the gas-station where we had the break.

We arrived to our hotel around midnight, long past dinner time, of course. The next day started very early with less than half an hour to have breakfast, which was great by the way, especially the coffee. Oh, and did I mention that the hotel where we were staying at was at the outskirts of Belgrade on the opposite side of the school's location?

The school where the competition was held was big, not really beautiful on the outside, but nice on the inside. There were more than 100 competitors, so we were grouped up in several classrooms, each with the name of a large English speaking city (London, Manchester, Dublin, etc.). Competitions were held for other languages as well at the same school, so we had Moscow, Rome, Berlin and Paris as well.

The "competing" part went rather fine, but the organisational hell got unleashed afterwards. During the amazing lunch we had at the restaurant at the stadium of FC Rad we had no clue that every new step of the competition would be several hours behind schedule. The best part of the lunch was the steak which could be considered as compensation for all later drawbacks. The competition ended about 5 hours later than planned and almost all those who were waiting for the results spent hours and hours just sitting there. I, on the other hand, used that time to see my relatives in Belgrade. While the rest were biting their nails or pulling their hair I was taking a walk through downtown Belgrade without a care in the world. My results weren't among the best 15 and I wasn't called in for the "speaking" part of the competition and surprisingly no final ranking had been made even to this day.

There is also a moral to this story, and it's not "never let a philologist organise your birthday party". It's about motivation and willpower. As we all know, we are not an advanced country and many young people don't really seem to have strong plans for the future or a clear perspective. It seems that our youth turns to cheap vice and petty rebellion. There is a light at the end of the tunnel, but you'll have to dig and nobody will help you unless you help yourself first. With a couple of after school classes I got a free trip to Belgrade and a unique experience. If you want something, work hard to take it. And one of your greatest allies is knowledge. Expressions like "ignorance is bliss" and "knowledge only increases one's suffering" were invented by sad cowards to comfort themselves. I don't mean "raise-your-hand-in-the-class" knowledge, but the knowledge that can help you reach your goals. Read, play an instrument, practise sports or a martial art, study, don't moop around. Puny rebellion is for slaves, triumph, even triumph over oneself is for kings. I'm not a teenage puritan against vices, I'm just saying there are other ways to fulfill our tremendous egos given to us by the greatest fortune, youth. The world is a rather bad place, but our world doesn't have to be.

Marko Kostadinov IV-4

ВИЗАНТИЈСКИ КОСТИМ КАО ИНСПИРАЦИЈА САВРЕМЕНОГ ОДЕВАЊА

Тежња да данашњицу приближимо коренима огледа се у томе да инспирацију за данашње одевање тражимо у прошлим културама. Једна од њих је и Византијска култура, тј. њен костим који потиче из раног средњег века и у неку руку је комбинације грчко-римског одевања. Племићи су правили одела од тешког свиленог бруката протканог арабескама и златним жицама у облику кругова и квадрата. На византијском двору је владао веома важан церемонијал у коме велики број дворјана има одређене улоге, ознаке и ношње. Те ознаке су касније послужиле као карте за играње (херц, треф, пик и каро). Временом се развио орнамент (грчки крст у кругу) – *византијски крст*.

Делови женске ношње били су: туника која се подпасивала испод пазука и појаса, огртач овалног или полукружног облика, који се закопчавао на грудима, и вео. Ивице материјала су биле украшене. Удате жене су покривале главу капом која има ивице у облику спирале, док су девојке носиле мреже, кругове и чеоне траке. Појас је био често од злата или неког другог метла и украшен драгим камењем. Почетком 17. века нестају две вертикалне пруге са столе и тунике – *таларис*, а остале су само на свештеничком оделу. Омиљена комбинација су били црвена стола и плави огртач, али се виђају и друге боје : пупур, жуто, зелено. Посебна је нијанса плаве боје позната као *византијско плава*.

Александра Здравковић

дипл. инж. за дизајн и пројектовање текстила и одеће

Како је настала фотографија

Ово је једна од мојих новијих фотографија и настала је после дуже паузе. Снимљена је маја 2010. године у једном пиротском насељу. На овој фотографији сам забележио једно тмурно, суморно и пусто послеподне. Несвакидашње боје и атмосфера привукли су ми пажњу. Заинтригирале су ме необична пустош и необјашњива празнина призора којег сам посматрао. Фотографија је верно забележила и пустош и празнину. Увек кад је погледам, учини ми се да нешто недостаје, и стално размишљам шта је још потребно да би изгледала онако како хоћу. Овом фотографијом хтео сам да прикажем како лоше време утиче на људе. Можда се баш због таквог времена у том тренутку нико није нашао на путевима, па га нема ни на фотографији. За ову фотографију добио сам доста позитивних коментара од фотографа из разних крајева Србије, па и света, због чега ми је посебно драга.

Урош Јонић II-6

И ове године смо учествовали на Школаријади

Као и прошле и ове школске године Техничка школа се, на наше велико задовољство, на Школаријади представила у најбољем светлу. Аутор изузетног и непоновљивог текста, који је ученике инспирисао да на најбољи начин искажу своје глумачко умеће, је Бранислава Петровић, професор српског језика и књижевности. Припреме за сценски наступ протекле су у најбољем реду, осећала се позитивна и подстицајна атмосфера, а професорка је имала прилике да упозна и наше таленте који на редовним часовима не могу да дођу до изражаја. Сви смо одговорно схватили своје обавезе, пронашли се у улогама и уложили максималан труд током припрема које су трајале готово два месеца.

Представа је носила назив **Бољујем ја, бољујеш ти** и инспирисана је догађајем који је био актуелан пре неколико месеци. Вест о појави и брзом ширењу неизлечиве болести, такозваног Мајмунског грипа, изазвала је бурне реакције и општу пометњу међу становницима села Засковци. Иза хумористичког садржаја вешто је сакривен оштар сатирични тон који осуђује негативне друштвене појаве и типове људи којима је једини циљ профитирање на туђој несрећи. У већем делу представе коришћен је наш лепо локални говор, док је један део захтевао употребу књижевног језика. И ове године у представи Техничке школе није било места за простаклуке и вулгарности.

Бројни аплаузи и смех који су током све три вечери одјекивали препуном салом Дома културе и на моменте прекидали представу, доказују да је представа одрађена на веома високом нивоу. Ова представа је била јединствена прилика да ученици испоље своју креативност и стваралачку енергију. У представи је учествовало тридесет двоје ученика, а свака помоћ професора била је добродошла.

Главне улоге у представи тумачили су: Благоица Манчић II-3 (Руменка), Стефан Младеновић IV-1 (Станимир), Немања Јеленковић II-6 (Милорад), Александар Ћирић I-6 (кум-Таско), Катарина Петров I-8 (Сојка), Дејан Николић III-2 (Љубисав). Поред глумаца у представи је учествовала

плесна група B-FORCE CREW, као и изузетне музичке групе *Шесто чуло* и *Fatal error*. Аутор прелепог плаката је Стефан Стаменковић I-6, а без техничке подршке Александра Потиха и Бојана Николића представа би била сиромашнија за све звучне ефекте и снимљену пратећу музику.

Спуштањем завесе и аплаудирањем публике завршена је још једна у низу успешних представа по којима се Техничка школа препознаје. Биће их још пуно, с тим што у следећој неће бити Стефана, Владана, Анђелије, Душана... Али сви они одлазе са дивним успоменама, спремни да из предстојећих битака изађу као победници.

Благоица Манчић II-3

Коју музику слушамо

Свиђало се то некоме или не, хтели ми то да признамо или не, у наше уши и наше животе ушао је „Гранд“. Забава и слободно време викендом у кафићима као и наше журке незамисливи су без „грандиозних“ Гранд-хитова. Ако се, поштујући све оне који ту врсту музике слушају и у њој уживају, сложимо да и није нека музика, да у већини случајева певања нема ни у траговима, да се читав тај естрадни циркус шарени од неукуса и непримерености, ако је много оних који га немилосрдно критикују и оспоравају, како се онда нама младима десио „Гранд“? Шта ми тачно мислимо о тој врсти музике и машинерији која је тако моћно промовише? На крају, шта нам то поручује „Гранд“, зашто је тако изазован и привлачан за младе у Србији?

Ја лично волим рок-метал музику. Облачим се у црно јер ми се допадају црне мајице и дуксеви. Оцене су ми релативно добре, свакако би могле да буду боље. Нисам од оних незналица које би се такмичиле у глупостима и „пролупавањима“. Нисам ни узор редовности и константности у учењу, али ту и тамо ангажујем се у школи у секцијама и активностима које ми привуку пажњу и омогућавају ми да се исказем. Ако изузем да ме професорка књижевности стално опомиње да мислим песимистично, себи личим на већину вршњака и мислим да сам дошао до неких одговора. И да, „Гранд“ емисије зовем епизодама за испирање мозга.

Сећам се једне рекламе у којој рокер каже фолкеру да је рокерол начин живота, а фолкер „брата“ поручује да „пали“, јер су народњаци закон. Чини ми се да тако изгледа, да су народњаци окупирани наше прославе, наше забаве, рођендане, а за многе младе људе бити звезда „Гранда“ постао је животни сан. Зар животни сан не би трбало да буде знање, па добар посао, па удобан живот? Да размислим и мало се боље прерачунам: не морам да се мучим да учим, певам ноћу по кафанама и клубовима; бакшиша има довољно, значи имам посао; на аудицији ми се Саша Поповић подсмева, али шта ме брига, мој циљ је телевизија; па емисије, стилисти, академија Пањковић, невероватни жири који хвали мој стил и избор песме, препоручује ми сарадњу са стоматологом и предвиђа ми сјајну каријеру, па фрка испадања из даљег такмичења, па фанови, постери, па победа, па „пројекат“, па милиони, па моја десна рука, ако може Сека Алексић, зашто не могу и ја. Ехеј, па ово уопште није лоше! Починем да схватам: има науке и без муке. Зато је толико вољена, тражена и прихваћена та наука.

Деца одрастају уз ту музику и тај телевизијски програм, породице се окупљају у нестрпљиво ишчекиваном термину да навијају за своје звезде и фаворите, да изоговарају и искритикују остале кандидате, да пошаљу коју СМС поруку. За све то време деца мисле да тако треба, а има и родитеља који кажу: зашто да не. И ко је онда крив што класику нико и не помиње, што се од евергрин и поп музике већина јежи, што рок музику мало ко разуме, а жешћи народњаци треште ли треште? И шта рећи о девојкама које у непристојно кратким сукњама, непристојно високим чизмама, голих рамена и деколта, на ненормално високим потпетицама крену у „провод“, а понека понекад тако опремљена залута и у школски ходник, или о момцима који су запали у опасан „бедак“ јер су „дотакли дно живота“ и „кафана је њихова судбина“ због тога.

Очигледно им нико није објаснио да је парада само под рефлекторима, да је све намонтирано и лажно, да се у тим сукњицама и на тим потпетицама једва издржи пар минута пред камерама, да кад се рефлектори погасе нестану и шминка, и шљокице, и гранд-балерине и остане – ништа.

И мени стварно смета и стварно ме нервира кад су рокери по дифолту наркомани, секташи, насилници, прљави и опасни момци. Ко себи даје за право да тако брзо суди и етикетира? На моју несрећу, чујем све то и од девојака које су обучене без критеријума, које се понашају без критеријума, које се образују из „Скандала“ и вриште на концертима „Звезда Гранда“.

Лазар Димитријевић II-6
Нина Тошић, професор књижевности

Представљамо школски бенд

Име бенда: **„Fatal Error“**
Чланови бенда: Александар Ћирић - главни вокал, Кристијан Асковић - бас гитара, Димитрије Костић - гитара, Душан Минић - бубањ, Јован Јовановић - гитара
Коју врсту музике свирамо

Јако је тешко прецизно одредити правац музике коју свирамо. Свирамо оно што сматрамо квалитетним, а уједно и занимљивим за публику. Фокусирамо се највише на рок музику. Проналазимо песме и стварамо што оригиналнији репертоар, како би људи чули и нешто ново у овом граду без промена.

Колико дуго постојимо

Идеја о бенду настаје крајем 2009. године. Брзо смо направили групу, међутим са пробама смо почели тек марта 2010. године. Главни вокал је био Александар Мијалковић, да би након месец дана проба уместо њега дошао Александар Ћирић, данашњи вокал бенда. За време Школаријаде бенду се придружила Катарина Петров. Школски смо бенд због тога што су сви чланови који су прошли и остали унутар бенда ученици Техничке школе.

Значајнији наступи

Сваки наступ нам је изузетно значајан. Трудимо се да дамо све од себе на сваком наступу. Наступали смо на Школаријадама Техничке и Економске школе и на свирци као предгрупа једном панк бенду из Ниша. У плану су наступи током летњег распуста.

Шта мислимо о перспективи рок музике у времену кича и шунда

Данашња музика ствара пометње у главама младих особа и они полако заборављају на све животне вредности. У данашње време мало је квалитетне музике у медијима, која би учинила да млади људи одрастају у паметне и озбиљне људе способне да препороче укус и стил живота и размишљања младих. Сврставамо се у ону популацију која верује да су те промене могуће и која мисли да су култура и музика важни и почетни правци ка променама. Волимо добру и праву музику и покушаваћемо свим снагама да је вратимо младима.

„Fatal Error“

Да се представим

Можда ће некима звучати смешно, али ја сматрам да је најтеже говорити о себи, говорити о својим манама и врлинама, успонима и падовима. Ми свакодневно причамо о другима, како људи кажу-трачаримо; знамо ко шта ради, да ли је то у реду или није, те овај има ово, онај има оно, овај зна, онај не зна, и тако редом, а не себе ни у једном тренутку не помислимо.

Ја ћу сада покушати да опишем себе, мада немам много тога да кажем с обзиром да имам петнаест година и да ћу још много тога научити и спознати касније.

Живим са родитељима, имам млађег брата и, као и свако дете, већину особина наследио сам од родитеља. Обожавам спорт и активно се бавим фудбалом, што је на оца. Школу схватам озбиљно, што је на мајку, али нисам љубитељ књиге и при самој помисли да сам буквално тек на почетку, врти ми се у глави, што не знам на кога је, јер од силних опомена да морам да учим и да смањим изласке нисам стигао да их питам какви су они били ђаци.

Као што сам већ поменуо, ја обожавам спорт, волим кошарку, одбојку, рукомет, пливање, а фудбалу сам се у потпуности предао и као сваки фудбалер сањам о томе да касније тренирам и играм за неки од популарних клубова и да се професионално бавим тим спортом. Уз спорт иде и здрав начин живота што искључује пороке, цигарете, алкохол, на шта сам изузетно поносан. Схватио сам да је здравље најбитније у животу и треба га увек ставити на прво место, шта год да се дешава. Једине мане су ми то што не волим много да учим, што је и мана многих мојих другова, и што понекад не послушам своје родитеље када је неки савет у питању, мада се то не дешава често. На свет гледам оптимистички и увек кажем да ако не успем данас, можда ћу успети сутра.

Као и многи људи незадовољан сам стварношћу, много тога ми треба и много тога желим, а сваким даном се све више уверавам у сурову истину да је главни покретач данашњице новац кога је увек мало. Неправда, беспарица и незапосленост као бич ударају по леђима и то је ужасно, јер при самој помисли на реалност запитам се зашто уопште маштам и правим планове када не знам шта ће се догодити наредног јутра. Мада, без обзира на све, ја се трудим да у ситуацијама откријем праве вредности, трудим се да снагу и вољу нађем у породици, пријатељима и љубави. Имам веру у себе и знам да је управо вера најбоља супстанца у формули успеха. Идем корак по корак, подигнуте главе и само напред. Колико пута будем пао, толико пута ћу устати јер сматрам да су сваки пад и пораз заправо опомена код које треба застати, исправити грешку и покушати поново. Живот је само један и трба га проживети на најбољи могући начин.

Душан Николић 1-2

Етички минуси доба у коме живимо

Људи смо. Људски је грешити. Али, да ли то подразумева толико ружних речи, ружних потеза и дела? Чему онај зверски отисак војне чизме на моралу? Чему онда разум?

Људи смо. Имамо пуно проблема. Имамо и дане испуњене задовољствима. Мада, таквих је мање, чини ми се. Да се вратим на проблем. Целокупно друштво силази у пакао, све дубље тоне. Давимо се, а плитко је. Не изгледа добро. Образи су блатњави. Разговори су све примитивнији, а главна тема им је увек иста: новац. Као да је живот добио цену. Шта не разумем?

Алкохолизам, наркоманија, искривљене слике стварности, лутање, бес. Толико га је пуно, мада ме не чуди. Понекад живот дође као сеанса беса. Један круг, неколико посрнутих биографија и вођа групе који као да зна решење.

Насиље, бол, све је као еволуција. Из једног проблема настаје хиљаду других. Мало је разумевања, више је мањка самоконтроле. Лажи, ситни покушаји, бесмислени идеали. Што их више слушах, живот се претвара у бајку. Грешим, у кошмар. Кошмари док спавам, терор и хорор када се пробудим.

Туче, примитивизам, омаловажавање, некорисни, бесмислени луксуз, продаја. Тако је. Продаја. Продали би душу ђаволу за бедних, савршених пет минута. Корен проблема није у мени, није у вама, проблем је у заједници. Бар се тако некада звала – заједница. Систем глође кожу као детлић. Ситно, полако и болно. Кад се осврнеш, рака, бездан. Шта да помогне да боље сутра дочекамо са осмехом.

Људи смо. Хајде да то докажемо! Хајде да се покренемо! Где је нестала мотивација? Хајмо да сами себи докажемо да смо јачи од нас самих! Сви заједно. До једног. Било би нам боље да пожуримо док се нисмо подавили. Било би боље да пожуримо, ако не, природа ће имати последњи потез, а он ће за нас бити шах-мат.

Боки Ђорђевић III-1

Осећам вечерас, док посматрам ласте и пупољке ране

И тако корачам, ногу пред ногу, пиротским асфалтом. Предвече се уплиће у моју разбарушену косу. Опијен мирисима зеленила, живота и свежине не да ми мира. Од земље до неба није далеко. Могу ја то, очас. Види ове ласте! И ја ћу попут њих: винем се у плаветнило, у дивни бескрајни простор слободе и свемоћи, па се вртоглаво суновратим тик изнад кровова града!

Надимају ми се груди. Срце ми расте и бије страшним ритмом. Вуку ме висине, даљине, мами ме хоризонт запаљен на западу. Мами ме живот. Осећам се моћно. Снага у мени кључа. И ја бих да вриштим, вичем,

радујем се, смејем. Од земље до неба тако је мало. Могу ја то! Имам крила. Заљубљен сам и чио.

А онда се тргнем. Окренем око себе. Мој занос не види нико. Само га осећа земља којом корачам и небо које видим! И зашто сад није мала из „двојке“ ту! Све бих јој рекао. Сад могу, смем. Чак и знам шта. Изговорио бих праве речи! Био бих „cool“, био бих „фаца“. Најбољи. Знаш. Гушим се од овог заноса, од помисли на њу, од мириса њене немирне косе и заносног смеха! Смеха до неба, до мог срца, до прве и последње моје кретње од како се пробудим док не усним. Стално ме прогања онај поглед. И устрепаљост. И страх да јој не приђе неко други. И моја сметеност при самој помисли на њу.

Земља мирише. Ваздух опија. Куда ћу са овим рукама, раширеним, спремним за лет?

Осећам живот. Простор је пун мене.

Ја сам ваздух, ја сам сунце, ја сам небо...

Од земље до неба нема ни корака. Ласте су моје смернице. Могу ја то.

Зваћу је.

Свет који видим и свет који желим

Некако имам осећај да се овај свет исувише брзо мења из дана у дан. Свет који ја видим је суров свет без икаквих емоција, без поштовања и без узајамне помоћи међу људима. Данашњи свет ме подсећа на свет животиња и свет пра човека у којима влада „закон јачег“. Данас као и пре много векова, на површини успевају да се одрже само најсуровији. За то време ми сасвим обични људи морамо да се боримо свим снагама да бисмо се бар на тренутак приближили том врху. Вандализам је све чешће заступљен у великим градовима, што нас опет враћа у време пре неких стотину хиљада година.

Свет који ја желим је свет од пре само неколико година. Тада сам могао да изађем да својим друговима да безбрижно чаврљамо испред зграде. Сада ми ти дани све више личе на бајку. Недостаје ми неколицина другара чији се животни путеви нису поклапали са мојим. Неки од њих су се преселили, а неки су се просто удаљили.

Сећам се времена када је свет изгледао сасвим невино и чисто. Бар је тако било у очима десетак дечака који су седећи на бетонском зиду грицкали сунцокрет и разговарали о смешним, наивним, али и важним темама. Иако незрели, дотицали смо многа битна питања. Можда сада то звучи смешно, али веома често смо разговарали о политици коју никада нисмо разумели. Често је било свађа, непотребних расправа и несугласица. До помирења је увек долазило након само неколико минута. И те свађе су биле безбрижне, углавном су избијале због фудбала или због веома популарне игре у нашем друштву која се звала „жандар-лопов“. Ми смо размишљали на исти начин, били смо повезани невидљивим нитима и много пута нисмо могли једни без других. Упоредо са временом и ми смо се мењали. Данас се дружина свела на нас четворицу нераздвојних.

Када погоди носталгија и вратим се у дане детињства, схватим шта ми заиста фали. Не тражим неки чудесни свет где ће сви бити богати и живети као у машти. Ја желим свет мога детињства.

Страхиња Пејчић 1-6

Сукоб очева и деце је вечит. Какав је данас?

Много је година прошло од стварања цивилизације, али се мало тога променило у односу родитеља и деце. Свако жели да своје дете представи у најбољем светлу, и зато понекад поставља високе критеријуме које дете мора да испуни како не би разочарало родитеље. Неки, изгледа, заборављају да су и они били млади, да су и они лудовали (на свој начин), да су и они правили грешке због којих су касније жалили. Али, зар не мислите да има смисла учити на својим грешкама? Сваки млад човек мора скоро све да проба. И кад зна да ће се касније испоставити да је починио велику грешку, неки унутрашњи нагон га вуче да то што је наумио и уради и, ма колико смешно то звучало, не може да се одупре том нагону. Ми млади смо свесни тога да грешимо, али и родитељи понекад претерују.

Родитељи нису толерантни онолико колико бисмо ми то желели и колико ми мислимо да треба. Знамо да су наши родитељи прошли и сито и решето, да су већ прошли све кроз шта ми тек треба да прођемо, али времена се мењају. Они мисле да ће исправити неке своје грешке из младости тако што ће нама нешто забранити. Много греше што мисле да ће нас тако спречити да направимо грешку. У данашњем времену забране само погоршавају ситуацију. По мени, са дететом треба отворено разговарати о свему. Тако ми сами можемо да увидимо опасности и могућности да погрешимо и самим тим да сами себе спречимо да погрешимо. Проблем је, изгледа, у томе што наши родитељи нас виде увек само као децу и непријатно им је да са нама воде отворене разговоре баш о свему.

Такође, родитељи су убеђени да ми много тога не можемо да разумемо, што није тачно. Ми само на исти проблем гледамо из другог угла и, у суштини, могли бисмо понекад и да помогнемо. Нажалост, родитељи мисле да смо јако млади и незрели да бисмо разумели и поступали исправно.

Један човек је мудро закључио да родитељи не треба да терају своју децу да личе на њих, већ да треба да помогну деци да личе на саму себе. Мислим да је разумео да деци треба мало простора, да ми можемо сами да размишљамо и да поступамо како мислимо да је исправно, да ми желимо и треба да се потрудимо да сами обликујемо своју личност, а не да будемо нечија копија. Ја се у потпуности слажем са оваквим размишљањем, али не поричем: савети старијих и искуснијих су увек добродошли.

Јована Голубовић 1-3

П р е д и л и :

Новинарска секција Техничке школе

Сања Јанковић III-6

Александра Зарков III-3

Лазар Димитријевић II-6

Професори:

Ружица Ђорђевић

Нина Тошић

Графичко обликовање и припрема за штампу:

Андреј Јовановић

Штампа:

PI-PRESS

Тираж: 1000 примерака

издаје: Техничка школа Пирот